

P11

Časopis o naší škole

Číslo 4, jaro 2017

Úvodník

Cítíte to? Ta vůně! Jak bychom řekli písní Z. Svěráka jaro dělá pokusy, vystrkuje krokusy. Jaro se letos ohlásilo velkou silou. Po dlouhé zimě si ho budeme určitě užívat do sytosti.

My alergici si již užíváme. Někdy po polovině února mě přesvědčil můj nos, že jaro je tu cobydup. Nemýlil jsem se. Po příchodu domů mi to dávaly najevo i napuchlé oči. Věděl jsem, že nádhernými jehnědami rozkvetla nedaleká líska. Jak budeme vypadat, až rozkvetou břízy, jabloně, slivoně a jiné stromy? A co teprve trávy? To je ta pravá lahůdka. Také zajisté rozkveteme do krásy. Bambulovitý nos, skelný pohled, napuchlý obličej. Zajímavý pohled na takto „rozkvetlé“ lidi. I takovouto méně poetickou tvář může mít jaro.

Pro všechny z nás je ovšem krásný pohled na počínající jaro a pučící stromy. Všichni ptáčci zpěváčci již nám nějaký ten den prozpěvují pod okny, vábí samičky na své árie. Je to úžasný čas znovuzrození. Malí zajíčci—břežňáčci již hopkují po mezi, na louce rozkvetají první sedmikrásky, petrklíče a později i koniklece. Pohled téměř básnický. Jaro inspirovalo i naši malou básnířku Zuzanu Veselou ze 3. třídy, která nám poslala svůj příspěvek.

S jarem také přichází čas, kdy častěji vyhledáváme venkovní posezení s dobrým jídlem. Doufám, že získáte inspiraci v básni Jiřího Vlčka. Naší pravidelné příspěvovatelce vychází v tomto čísle první kapitola nové knihy. Pomozte jí najít název.

V našem časopise se také ohlédneme za některými akcemi uplynulého období.

Krásné jaro, hezké čtení a málo rýmy přeje Petr Pešek

Co najdete v tomto čísle:

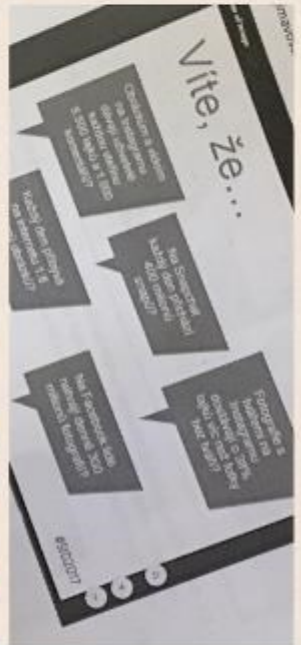
Safer Internet Day 2017	M. Vacková	str. 2
Návštěva japonských studentek v hodině Aj	M. Vacková	str. 3
Orchestr a sbor na soutěži v Praze	P. Pešek	str. 4—5
Jaro	Z. Veselá, 3.B	str. 6
Básnička o Halině	J. Vlček, 7.A	str. 6
Jak rodí knížka	H. Kratochvílová	str. 6
Komu držet palce?		str. 7
Toto číslo + přání		
Skoro to vypadá	P. Pešek	sr. 8

Uzávěrka posledního
letošního čísla:

pátek 26. 5. 2017

Stalo se, událo se

SAFER INTERNET DAY 2017

Návštěva japonských studentek v hodině angličtiny v 8. ročníku

Velký dík patří naší kolegyni angličtinářce z OA, SOS a SOU Třeboň Šárce Vrchotové. Tato škola má několikaletou spolupráci s Japonskou univerzitou a Japonky nám přivezli přímo do naší školy. Kluci a holky tak zažili netradiční povídání v angličtině o Japonské kultuře přímo v hodině.

Orchester a sbor na soutěži v Praze

Stalo se již tradicí, že první jarní čtvrtek (letos 23. března) vyjíždí do Prahy na soutěž sbor a orchestr. Letošního 29. ročníku Jarního petrklíče se kromě výše uvedených zúčastnili i jednotlivci, v pěvecké části Katka Kuberová z 9. C a instrumentalisté Eliška Kubíč-

ková z 8.A na housle a Jozef Cibula z 9.C na příčnou flétnu.

Nálada byla veselá hned od prvního okamžiku. V učebně Hv jsme se sešli o velké přestávce, naladili, trochu tempa připomněli, zabalili všechny věci včetně stojanů. Vše jsme odnesli do připraveného autobusu a v půl jedenácté jsme se rozjeli směr Praha. Tentokrát nás čekala cesta téměř přes celou Prahu, jelikož letošní ročník se odehrával v KD Krakov na Praze 8.

Ve 13:30 jsme vystoupili na autobusové zastávce, protože místo na náš autobus nebylo na žádném parkovišti. Katka Kuberová hned běžela do kulturáku, její kategorie již probíhala. Zazpívala solidně, ale stres z cesty a následný rychlý přesun znamenal, že se neumístila v konkurenci 25 zpěváků. I tak jí patří dík za odvahu a statečnost se s tím takto poprat.

Sbor, orchestr a sólisté se rozehrávali v přípravné místnosti. Zhruba v 15:00 začala kategorie sólistů. Eliška Kubíčková z 8.A zahrála za doprovodu pí.uč. Polické svou skladbu velmi hezky (poslouchal jsem za otevřenými dveřmi), bez chybičky a s hezkým výrazem. Odnesla si v konečném pořadí krásné bronzové umístění. Jozef Cibula se sám zdatně vypořádal se sonátou a vybojoval konečnou stříbrnou pozici.

Stříbrný sbor měl velkou radost

Ve velkém sále se ale již chystal na soutěžní program sbor. Jejich vystoupení se jim až na nějaké drobnosti velmi povedlo a bylo oceněno stříbrnou stuhou na tradiční pomlázce. Orchester měl ještě několik chviliek času a to se mu v soustředění na výkon stalo trochu osudným. Na podium naladil tak, že trochu nedoladil, a celé vystoupení byl nepochopitelně nervózní. Přesto nezklamal a i porota jejich vystoupení ocenila bronzovou stuhou.

Jelo se domů (ke škole) zvesela. Nesměla samozřejmě chybět ani tradiční zastávka za odměnu v „mekáči“, tentokrát v tom průhonickém.

Bronzový orchestr

Literární strana

Básnička o Halině

Při vaření s Halinou,
všichni rychle nakynou.
Vždycky říká: „ Dám vám radu,
na to si podržte bradu!

Chceš-li mít rychle kuráž,
na to si dej oslí guláš.

To byla fakt dobrá rada,
až nám z toho spadla brada.

Kdyby vám snad neupadla,
Halina by ihned kradla:
oslíka a guláš k tomu,
odnesla by si to k sobě domů –
tak se jí přestaňte smát,

Halinu má každý rád!

Jiří Vlček 7.A

Jaro

Na jaře ptáci slétají se k nám,
přes hory doly letí tam,
kde jaro začíná.

Ráno, když vstanu z postele,
mám pocit, že zpívají v kostele.

Maminka jde rychle na zahradu
a děti lezou po stromech na sadu.

Já také chci mít radost ze života,
jako ta včelka, která sedá na poupatu.

Červená, žlutá, radují se
a jaro rozzářilo se ještě více.

Zuzana Veselá 3.B

Jak se rodí knížka – výzva pro starší žáky

zapojte svou fantazii a pomozte mi – na základě přečtení úvodní kapitoly – vymyslet název pro tuto knížku.

I.

Jmenuji se Jana Růžičková. Tedy jmenovala jsem se. Maminčina Jana, tátův Honzík. Babiččina Janička Růžička. Narodila jsem se na konci padesátých let minulého století ve východních Čechách, v malém okresním městě, v Soběboři.

Byla jsem malá hubená holčička se světlými vlásky po mamince a hnědýma očima po tatínkovi. Když se teď dívám do zrcátka, marně tu holčičku hledám. Kam ses ztratila, Jano? Nebo jsi schovaná někde uvnitř té stárnoucí prošedivělé ženy s dvojitou bradou a prošedivělými vlasy s odrostlou trvalou, která na mě ze zrcadla hledí? I tvoje dívčí příjmení zmizelo z mého života, na mé nemocniční posteli visí karta se jménem Jana Dvořáková. Jana Dvořáková, to jsem teď já. Ale už dlouho nebudu. Když se podívám na své ošklivé opuchlé nohy s křečovými žilami a ruce plné stařeckých skvrn, už ani nelituji, že toto tělo brzy opustím. Ale ráda bych ještě na chvíli zachytila střípky štěstí svého života, byla znovu dívkou, prožívající první lásku, nebo malou dívenkou... Už není nikdo, kdo by ve mně dnes tu dívku nebo dívenku poznal. Snad můj muž, kdyby ještě žil. A Jana, Janička jsem pro něj byla jen krátce, pak, když se nám narodilo první dítě, přešel k oslovení maminko.

Jak to vlastně tenkrát bylo? Pokládám hlavu na polštář a nemocničním oknem bez záclony se dívám ven. Když ležím bez pohybu, necítím bolest. V myšlenkách se vracím zpátky, k lidem, kteří už žijí jen v mé mysli.

Za tím čistým a zoufale smutným oknem je podzim. Ne ten ještě prozářený sluncem a provoněný odcházejícím létem, ale podzim chladný, vlhký a smutný jako opuštěný hřbitovní náhrobek. Vítr zvedá z kupek shrabané listí a ptáci se choulí do úkrytu mezi jehličnatými keři.

Pozoruji je a přeji si, aby jim nebyla zima. Je mi jich líto. Vždycky bylo.

A okno, skrz něž se dívám, se jakoby zmenšuje, snad se mi to jen zdá, je náhle úplně obyčejné, v dřevěném rámu, se čtyřmi tabulkami skla a mosaznou kličkou.

Malá holčička Jana klečí na židli, aby lépe viděla ven, a nosík tiskne až na sklo. S rozplácnutým nosíkem připomíná skřítku. Dívá se na ptáčky vyzobávající poslední drobečky z krmítka.

„Honzíku! Nech toho, ještě ti to zůstane!“ Táta měl starost o dcerčin půvab. Maminka ho nemívala. Trápilo ji, že nedala muži syna.

Slyším své málem zapomenuté jméno a čas, ten neúprosný čas, se náhle vrací zpět. Jsem malá holčička a brzy půjdu do školy.

.....
Své návrhy noste do kabinetu českého jazyka, děkuji!

Helena Kratochvílová + 6.B

Komu držet palce v dubnu?

Určitě všem holkám a klukům ze sedmých, osmých a devátých ročníků, kteří se zapojili do soutěže LIDICE PRO 21. STOLETÍ.

Lidice pro 21. století je soutěž, kterou každoročně vyhlašuje Památník Lidice, Ústav pro studium totalitních režimů a Filozofická fakulta univerzity Karlovy v Praze. Je určena dětem a mládeži z celého světa ve věku 10 – 19 let. Jejím cílem je přispět k uchování památky občanů středočeské obce Lidice, zavražděných nacisty v červnu 1942, a k prohlubování znalostí nejmladší generace o historických událostech vztahujících se k 2.světové válce a k fašistickým totalitním režimům 20. století.

V dubnu se rozhodne, zda-li postoupí do finálového kola. A zde je ukázka z jedné práce, se kterou šla do soutěže Romča Fialová z 9. B. Myslíte, že má šanci uspět???

The screenshot shows the website for the 'Lidice pro 21. století' competition. The header includes the competition title, a navigation menu with links like 'Úvodní strana', 'O soutěži', 'Příhláška', 'Aktuality', 'Dokumenty', 'Historie', and 'Kontakty', and a language selection tool. The main content area features logos of sponsors: Lidice, Ústav pro studium totalitních režimů, Filozofická fakulta Univerzity Karlovy v Praze, and Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy. Below the logos, there is a section titled 'Partneři soutěže' with logos for Riechl CRYSVAL, CSOB, and PRAHA. The main text describes the competition and its goals. At the bottom, there is a list of 11 participants, each with a red button indicating their rank from 11th to 1st.

Probouzela jsem se a nemohla dýchat, bylo mi horko a cítila jsem hrozný smrad. Když jsem otevřela oči, nechápala jsem, co se děje. Ležela jsem schoulená na dřevěné podlaze mezi změtí lidských těl. Nikoho jsem neznala. V tom chumlu lidí nešlo dýchat, natož mluvit. Byl slyšet jen hlasitý pláč matky tisknoucí malé dítě k prsům. Asi omdlím, napadlo mne, když mě kdosi začal tahat za vlasy k zemi, kde byl otvor mezi prkny, kudy procházel vzduch. Udržela jsem se tam jen pár vteřin, než mě lavina lidí odvalila pryč. Snažila jsem se stočit svou hlavu jiným směrem, nekoukat se na ně, na tisíce hlav se zoufalým výrazem a naprostou prázdnotou v očích.

Vlak zastavil. Začala jsem bouchat na dveře a křičet: Chci ven!

Stávám se stínem.

Dobyčák se otvírá. Venku stojí muž a dává jasné povely: doleva, doprava, shnell..... Stáli jsme před branou k smrti a zároveň před branou k vykoupení ke svobodě, jak mi došlo mnohem později. Vytetovali mi na předloktí číslo. Od této doby již nikdo z nás není Eva, Karel nebo Fany. Vysvlékli nás do naha a nechali jen tak stát, abychom zapomněli na lidský stud. Nahnali nás do dřevěných baráků, kde jsme sdíleli jednu postel s několika dalšími lidskými stíny, které se každou chvilku stali popelem.....

Romana Fialová

Toto číslo se nerodilo vůbec lehce. Uplynulo hodně času od psaní úvodníku po dokončení poslední stránky. Jaro už nedělá jenom pokusy, neb krokusy již odkvetly. Jaro je tu v plné síle a kouzlí další krásné květy. Toto jsem nafotil první dubnový víkend v okolí Českých Budějovic. No není to krása?

Zároveň přidávám ještě jedno přání. Užijte si co nejlépe **svátky velikonoční**, jakýmkoli způsobem (křesťansky či pohansky). Mějte radost z rodícího se nového života a rozkvetlé voňavé jarní přírody.

-red-

Skoro to vypadá, že si mám časopis vydávat sám...

Nejsem takový egoista, abych si myslel, že všechno tohle zvládnou. Několikrát po sobě jsem Vás, kolegyně a kolegové, žáci, žádal, abyste mi své příspěvky posílali. Rád je otisknu. Je přeci hrozná škoda, nevyužít potenciál, který se zde nachází. Leč marně. Jsou zde různé akce, soutěže aj., ze kterých je možno napsat reportáž, poslat fotku s popiskem apod. **Chválím ty z Vás, kteří tak činí.**

Vím, že to posíláte na školní web, ale co brání tomu, poslat příspěvek i na adresu redakce. Náš časopis se také dává na web školy. I tam byste byli vidět. Zkuste o tom zapřemýšlet. Letošní rozjezdový ročník snad nějak „doklepeme“, ale příští rok bych od vás chtěl větší spolupráci, jinak nemá cenu něco takového vůbec dělat. Takhle docela plýtvám svou energií a časem, kterého nemám nazbyt. Opravdu to není časopis o mně. Je to časopis o škole. A školu tvoříme všichni—žáci i učitelé. Pojdme i společně tvořit něco, co má smysl k ještě větší propagaci školy.

Petr Pešek

Časopis **D11**, vydává vlastním nákladem

ZŠ Dukelská, České Budějovice,
www.zsdukelska.cz.

E-mail pro zaslání příspěvků:
casopis.d11@seznam.cz nebo
petr.pesek@zsdukelska.cz